

har fremdeles den Tro, at det eneste virkelig rationelle vilde være at gennemføre Folkeforsikringstanken helt ud, men deri ligger ikke, at jeg vil nægte min Medvirkning til at arbejde paa det, her foreligger — naar man ikke kan faa det, man anser for det bedste, arbejder man paa at gøre det næstbedste saa tiltalende som muligt. Men jeg vil i Tilslutning til, hvad mit Partis Ordfører har sagt, kræve at faa at vide, hvor Pengene skal komme fra, thi det er store Summer, det her drejer sig om, vi aner ikke, hvor store, og det kunde dog have sin Interesse at faa oplyst, hvor mange Millioner der omtrent kan blive Tale om. Det er absolut nødvendigt under Hensyn til hele den finansielle Situation, vi staar i, at vi faar at vide, hvor Pengene skal komme fra.

Dernæst maa jeg kræve, at Lovforslaget om Invaliditetsunderstøttelse bygges paa Grundlag af en Ydelse af faste Præmier fra de forsikrede. Naar jeg kræver dette, er det ikke alene af finansielle Hensyn, skønt det kan være nødvendigt nok at tage dem, men det er tillige, fordi det i Virkeligheden er det eneste forsvarlige, moralsk set, ved Gennemførelsen af en saadan Forsikring. Nu hørte jeg nok, at det ærede 7de Medlem for Aalborg Amt (Birck), som talte i Gaar, sagde, at det var saa ægte dansk at blive paa Understøttelsesprincippet, og i denne Forbindelse talte det ærede Medlem om Hædersgaver, som man skulde yde til dem, der trængte. Jeg har aldeles ikke noget imod, at man yder Hædersgaver til dem, som ikke kan arbejde længer, og derfor foreslog vi ogsaa i Kommissionen, at baade Stat og Kommune skulde yde et meget betydeligt Bidrag til Forsikringspræmien. Men jeg erkender, at det er ægte dansk at øse Penge, Hædersgaver ud i Flæng baade til Folk, der har fortjent det, og til Folk, der ikke har fortjent det, uden noget som helst Princip og uden Hensyn til Statens og Kommunens Kasser. Ja, det er ægte dansk, men jeg ved ikke, om det er den Slags Danskhed, vi skal holde paa. Derfor maa jeg absolut kræve som Betingelse for min Medvirkning til Sagens Løsning, at Grundlaget for Invaliditetsforsørgelsen bliver en Forsikring i Stedet for en Understøttelse, og at man søger at finde Former, som gør det om ikke sikkert saa dog i nogen Grad sandsynligt, at en saadan Forsikring kan blive effektiv.

Med Hensyn til Alderdomsunderstøttelsen, som foreslaas bibeholdt, vil jeg sige, at jeg selvfølgelig ikke er nogen Modstan-

der af faste Takster, tværtimod, naar man ikke kan komme over til Forsikring ogsaa paa dette Omraade, anser jeg faste Takster for at være en meget stor Fordel, og det vil jeg derfor meget gerne arbejde med paa som det næstbedste. Men det forekommer mig rigtignok, at man, naar man gaar dertil, maa have en ret høj Aldersgrænse for denne Understøttelse. Dette er fuldt forsvarligt, thi det er dog egentlig at stille det hele paa Hovedet at gennemføre en Forsikring for de unge og en Understøttelse for de gamle, eftersom Forsikring rent teknisk egner sig særlig for de gamle og bringer dem en meget større Fordel end de unge. Det var derfor vi i Kommissionen efter mange Overvejelser gik til at foreslaa Forsikringstanken ført helt igennem, saa at vi ikke stansede ved Invaliderne, men ogsaa foreslog den gennemførte for de gængsles Vedkommende. Ifølge hele Forsikringens Karakter virker den bedst for de gamle. Naar man gennemfører en Invaliditetsforsikring, forekommer det mig ogsaa fuldt forsvarligt at fastsætte en højere Aldersgrænse for Alderdomsunderstøttelsen. Det, som det drejer sig om, er dog, at de, som er Invalidere — hvad enten de saa er Arbejdsinvalidere som Følge af Tilskadecomst eller Sygdom eller Alder —, faar det, som de trænger til; saa kommer det mindre an paa, hvilket Navn Understøttelsen har. Naar vi altsaa gennemfører en forsvarlig Invaliditetsforsikring, kan jeg ikke se, at det har nogen som helst Betydning, hvad Navn den bærer, og at man meget let kan føre den op til, om det skulde være, det 70de Aar.

Jeg kan i øvrigt henholde mig til de Udtalelser, som er fremsatte af mit Partis Ordfører, og skal derfor ikke komme dybere ind paa denne Sag. Jeg har kun ment at skyldte Tinget og dem, som ved, at jeg har arbejdet meget for at faa gennemført en Folkeforsikring, at fremsætte disse Udtalelser, fordi jeg meget ønsker at gøre klart, at jeg ikke har forladt det Standpunkt, som jeg har arbejdet for igennem mange Aar, og jeg ved, det samme er Tilfældet med det ærede 9de Medlem for Odense Amt (Jensen-Sønderup), som ogsaa har gjort et stort Arbejde i denne Sag. Naar vi paa de Betingelser, som jeg her har tilladt mig at nævne, gaar med til et Samarbejde med de Herrer, der har stillet disse Forslag, for at faa det bedste mulige ud af det, er det ikke, fordi vi tror, at det her foreslaaede er det bedste, men fordi vi, naar vi ikke kan naa det,